

C\_2019213FI.01002401.xml  
24.6.2019

FI

Euroopan unionin virallinen lehti

C 213/24

Kanne 10.5.2019 — Euroopan komissio v. Saksan liittotasavalta

(asia C-371/19)

(2019/C 213/23)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: J. Jokubauskait? ja R. Pethke)

Vastaaja: Saksan liittotasavalta

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että

—

todetaan, että Saksan liittotasavalta ei ole noudattanut yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY (1) 170 ja 171 artiklan ja yksityiskohtaisista säännöistä direktiivissä 2006/112/EY säädetyn arvonlisäveron palauttamiseksi palautusjäsenvaltioon sijoittautumattomille mutta toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneille verovelvollisille 12.2.2008 annetun neuvoston direktiivin 2008/9/EY (2) 5 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on systemaattisesti kieltäytynyt vaatimasta arvonlisäveron palautushakemuksesta puuttuvia tietoja ja sen sijasta hylännyt näissä tapauksissa palautushakemukset suoraan silloin kun sellaiset tiedot voidaan toimittaa vasta 30.9. päättyvän määräajan jälkeen

—

Saksan liittotasavalta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Euroopan komissio esittää kanteensa tueksi seuraavat kolme kanneperustetta.

1.

Ensimmäinen kanneperuste — Arvonlisäverotuksen neutraalisuuden periaatteen loukkaaminen

Saksan liittotasavalta on loukannut direktiivin 2006/112 170 ja 171 artiklassa ja direktiivin 2008/9 5

artiklassa olevaa arvonlisäverotuksen neutraalisuuden periaatetta, jonka mukaan verovelvolliselle on tavaroiden ja palvelujen oston yhteydessä hyvitetävä vaihdannan aikaisemmissa vaiheissa suoritettu arvonlisävero.

Arvonlisäverotuksen neutraalisuuden periaatteen mukaan on hyväksyttävä kaikki sellaiset palautusvaatimukset, jotka täyttävät aineelliset edellytykset. Jos palautuksen aineellisten edellytysten täyttymisestä on epäilyksiä, palautushakemukset voidaan direktiivin 2008/9 5 artiklan ja 21 artiklan 1 kohdan ensimmäisen virkkeen mukaan hylätä vain silloin, kun palautusjäsenvaltion kyseisen direktiivin 20 artiklan mukaisesti tekemät tietopyynnöt ovat jääneet tuloksettomiksi.

## 2.

Toinen kanneperuste — Arvonlisäveron palautuksensaantioikeuden tehokasta vaikutusta koskevan periaatteen loukkaaminen

Saksan liittotasavallan kannattama direktiivin 2008/9 20 artiklan 1 kohdan tulkinta estää sellaista verovelvollista, joka ei ole sijoittautunut palautusjäsenvaltioon, käyttämästä tehokkaasti oikeuttaan saada arvonlisävero palautetuksi. Saksan veroviranomaisten hallintokäytännöllä rajoitetaan täten näiden verovelvollisten direktiivin 2006/112 170 ja 171 artiklaan ja direktiivin 2008/9 5 artiklaan perustuvia oikeuksia.

Jotta neutraalisuusperiaatetta voidaan noudattaa mahdollisimman pitkälle, direktiivin 2006/112 ja direktiivin 2008/9 tehokas vaikutus edellyttää, että aineellisten edellytysten puolesta olemassa olevat arvonlisäveron palautuksensaantioikeudet voidaan toteuttaa. Komission mukaan sääntelyllä pyritään vaihdannan aikaisemmissa vaiheissa suoritettua arvonlisäveron täydelliseen hyvittämiseen tavaroiden ja palvelujen oston yhteydessä ja näin ollen pitkälti samojen kilpailun edellytysten luomiseen kaikille verovelvollisille myös silloin, kun kyse on rajatylittävistä luovutuksista ja suorituksista. Tämän osalta on käytettävä kaikkia asianmukaisia hallintotoimenpiteitä, joista direktiivissä on säädetty arvonlisäveron palautuksensaantioikeuksien toteuttamiseksi.

## 3.

Kolmas kanneperuste — Luottamuksensuojan periaatteen loukkaaminen

Saksan liittotasavallan systemaattisella kieltäytymisellä vaatimasta direktiivin 2008/9 20 artiklan 1 kohdan mukaisesti lisätietoja ja todisteita loukataan luottamuksensuojan periaatetta. Palautushakemusta koskevan vastaanottotodistuksen saamisen jälkeen jokaisen verovelvollisen pitäisi voida saada luottaa siihen, että hänen hakemuksensa käsitellään kyseisen direktiivin säännösten mukaisesti. Mikäli näin ei tapahdu, hänen luottamustaan siihen, että hakemus käsitellään lain mukaisesti, loukataan.

(1) EUVL 2006, L 347, s. 1.

(2) EUVL 2008, L 44, s. 23.